

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

חוקה כתיב זהו ליעכבו - אפי' למאן דאמר (יומא דף ס"י) דלא כתיבא חוקה אלא יח [בדברים הגעשים] בבגדי לבן בפנים לכל הפחות קידוש דהו' בין בגדי זהב לבגדי לבן ליעכב דלורך פנים כפנים כדאמר שילה הוליו' לו (שם דף ס"ב) דקפרת

ששם מניח תפילין הלכך ליכא חלינה ותנא דאליטריך לאשמועינן אס היחון אין חוללות מאוס ייתור בגדים הוא דאליטריך ו[לאשמועינן דלאו בגד הוא: מכלל שסיא טמאס - עד עכשו וטמא כתיב ביה ונזרו ולא יחללו: אפיא חוקה חוקה - מה להלן אס עבד חילל אף כאלו אס תורה אור עבד חילל: כסן גדול כו' - כגון בחמס

שישם (ה) מניחין תפילין: מחוסר כיפורים מנלן אמר רב הונא אמר קרא **ובפר** עליה חוקה הכהן וטהרה *טהרה מכלל שהיא טמאה: **ושלא רחין ידים ורגלים:** אתיא חוקה חוקה **ממחוסר בגדים:** ת"ד ****כהן גדול** שלא מבל ושלא קידש בין בגד לבגד ובין עבודה לעבודה ועבר עבודתו כשרה ואחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט שלא קידש ידיו ורגליו שחרית ועבר עבודתו פסולה א"ל רב אסי לרבי יוחנן מכדי *חמש טבילות ועשרה קדושין דאורייתא וחוקה כתיב בהו ליעכבו א"ל אמר קרא **ולבשם** לבישה מעכבת ואין דבר אחר מעכב צהבו פניו *אמר ליה ר"י אאופתא כתבי לך [א] אי הכי דצפרא נמי אמר חוקה אמר קרא **והיתה** להם חק עולם לו ולזרעו לדורותם [ב] דבר המעכב בזרעו מעכב בו דבר שאינו מעכב בזרעו אין מעכב בו רבי יונתן אמר מהכא **ורחצו** ממנו משה ואהרן ובניו דבר המעכב בבניו מעכב בו דבר שאינו מעכב בבניו אין מעכב בו רבי יונתן מ"ש לא אמר מדחוקה אמר לך ההוא לדורות הוא דכתיב ואידך מ"ש לא אמר מהאי מיבעי ליה לכדרבי יוסי ברבי חנינא *דאמר רבי יוסי ברבי חנינא כל כיוור *שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו שנאמר ורחצו ממנו [ג] משה ואהרן ובניו: ת"ד כיצד מצות קידוש **ימניה** ידו הימנית על גבי רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית ומקדש רבי יוסי ברבי יהודה אומר מצוה שתי ידיו זו על גב זו ועל גבי שתי רגליו זו על גבי זו ומקדש אמרו לו הפלגתה אי אפשר לעשות כן שפיר קאמרי ליה אמר רב יוסף וחביד מסייעו מאי בינייהו אמר אב"י [ד] עמידה מן הצד איכא בינייהו א"ל רב סמא

שחפנה קודם שחיטת הפר פסולה לורך פנים כפנים דמי: **אי** הכי דלפרא נמי - *תימה מאי קשיא כיון דהו' במיתה אפי' בקל וחומר מיושב שאיט במיתה ואס עבד חילל וכי תימא מה ליושב כו' ונילף מיושב וחד מהקד ועוד דשס יושב לא פריך ואמאי כתיב ליה וי"ו אאופתא:

וחבירו מסייעו [ט] במסכת תמיד (דף כ"ח פרק א"ד) משמע *דאורו [שהיה הולך לתרומה הדשן] היה [כ] מהלך יחידי והיה פליגא או היה שס דבר שהיה מסייעו:

עמידה מן הגד איכא בינייהו - לרבנן לא שמה עמידה מן הגד וגרסא כאל [כשקורין בתורה שלא לסמוך משום דאמר (רבי) במגילה פרק הקורא את המגילה עומד (דף כ"א) דבתורה צו עמידה וצירושלמי נמי אמרינן דאסור לסמוך משום דכסס שניתנה צאימה כך טהגין אותה צאימה: **וליתב** מתיב וליקדש - לאי ישיבה ממש קאמר דאין ישיבה בעורה אלא סמיכה: **אלא** [כג] האי בגשתס מיבעי ליה לכדרב אחא בר יעקב - אף על גב דביומא משמע דרבי נמי אית ליה דרב אחא בר יעקב [כד] דקסבר דתתי שמע מינה: מיחיבי

ואהרן ובניו: ת"ד כיצד מצות קידוש **ימניה** ידו הימנית על גבי רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית ומקדש רבי יוסי ברבי יהודה אומר מצוה שתי ידיו זו על גב זו ועל גבי שתי רגליו זו על גבי זו ומקדש אמרו לו הפלגתה אי אפשר לעשות כן שפיר קאמרי ליה אמר רב יוסף וחביד מסייעו מאי בינייהו אמר אב"י [ד] עמידה מן הצד איכא בינייהו א"ל רב סמא

(א)

(ב)

(ג)

(ד)

(א) שמות פרק כט פסוק ט

וחגרת אתם אבגט אהרן ובניו וחבשת להם מגבעת והיתה להם כהנה לחקת עולם ומלאת יד-אהרן ויד-בניו

(ב) שמות פרק ל פסוק כא

ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימתו והיתה להם חק-עולם לו ולזרעו לדורתם

(ג) ויקרא פרק טז פסוק לד

והיתה זאת לכם לחקת עולם לכפר על-בגי ישראל מכל-חטאתם אחת בשנה ויעש כאשר צוה יקוק את-משה

א"ה דצפרא נמי. תמוה לי הא דצפרא בכל יום מחלל עבודה מקרא דכתיב שמות ל' גבי קידוש ידים ורגלים והיתה להם חק עולם ילפינן בגז"ש חוקה חוקה ממוחוסר בגדים כדאיתא לעיל דף י"ח א' ורק באינן רחיצות דיה"כ אף דבהן כתיב ג"כ חוקה והיתה לכם לחקת עולם בעשור לחדש ובוהו הוא דדרשינן מדכתיב ולבשם דגלי הקרא דהך חוקה לא קאי על הרחיצה רק על הלבשה. אבל רחיצה דצפרא דכתב חק בקרא אחרינא ילפי' חקה ממוחוסר בגדים דהוא מחלל וה' יאיר עיני

עוד צ"ב בדברי רש"י בד"ה בזרעו שכ' דקידוש בשעת כניסה מעכב באהרן ביוה"כ דהא חוקה כתיב, דלמ"ל לחוקה דיוה"כ פ' דמעכב קידוש שחרית, תיפ"ל מדינא דכל השנה

עבודה. הלכות עבודה יוה"כ פ"ב

זהב ולובש בנדי חול ויוצא: ג כל הטבילות האלו והקידושין כולן במקדש שנאמר ורחץ את בשרו במים במקום קדוש. חוץ מטבילה ראשונה שהוא רשאי לטבול אותה בחול שאינה אלא להוסיף כוונתו. שאם יזכור מוטאה ישנה שבידו יפרוש ממנה מטבילה זו לשמה. וכל כהן שלא טבל בין בנדים לבנדים או שלא קדש בין בנד לבנד ובין עבודה לעבודה ועבד. עבודתו כשירה: ד

ומנין שכל טבילה וטבילה צריכה שני קידושין - תלמוד לומר ופשט ורחץ ורחץ ולבש. - האי בטבילה כתיב! - אם אינו ענין לטבילה, דנפקא ליח מבגדי קדש הם - תנהו ענין לקידוש. - וליכתביה רחמנא בלשון קידוש! - הא קא משמע לן דטבילה כקידוש, מה קידוש - במקום קדוש, אף טבילה - במקום קדוש

הא קא משמע לן - מדאפקיה בלשון טבילה דילפינן טבילה מינה מה קידוש במקום קדוש - כדכתיב בה במקום קדוש, אף טבילות הבאות מחמת מחלפות היום - במקום קדוש

והנראה ללמוד ולהוכיח מזה, דכך קידושין של יוה"כ צעיקר דינס שניין הן מדין קידוש יו"ר של כל השנה, ושני דיני קידוש יו"ר הן בעצמותן, חדא דין קידוש יו"ר האמור בכל הכהנים שהוא הכתוב צפי כי תשא, ושנית דין קידוש יו"ר של כה"ג ציוה"כ האמור צפי אחרי מות צקרא דורחץ את צשרו צמים דמפקינן ליה לקידוש יו"ר כדכצאנו מהסוגיא דיומא. והנה צירושלמי פ"ד דיומא ה"ה על הא דהן בכל יום כה"ג מקדש ידיו ורגליו מן הכיור וכיוס מן הקיתון של זבב איתא וז"ל א"ר יונה חוץ מקידוש הראשון א"ר יוסה ואפילו מקידוש הראשון

והיינו דפליגי אס איכא מלובש ככור או דכל כ"ש ראויין לקדש מהן לכתחילה, אבל צ"ע מ"ש קידוש ראשון משאר כל הקידושין, ואס נאמר מדאורייתא מלובש ככור לכתחילה, א"כ גס שאר הקידושין ליצטו כיוור לכתחילה, ולמה מקדש מהיתחן של זבב. ועכ"פ זכ

ואמר הגר"ז זצ"ל דדין עשרה קידושין דיוה"כ פ' אין דינו שוה לקידוש דכל השנה, דקידוש דכל השנה עושה חלות דהידים מקודשות ועי"ז ראוי הכהן לעבודה, משא"כ י' קידושין הוי דין בסדר עבודות יוה"כ פ' דבעי' י' קידושין כלומר ב' קידושין בין כל בגד, ודומיא דה' טבילות דלא הוי דין העושה חלות על הכה"ג המכשירו לעבודה אלא הוא דין בסדר עבודת יוה"כ פ'

אף אמר להתאון הוא, דקידוש של כ"ה השני

הוא חלוץ בין כהן, דני' מחיצת ידים ורגלים לצלה מקודש לצקורה, אלא כקידוש יוה"כ (אלבי קידוש ראשון דיוה"כ), לאמנא צביק הכהן התצו אצלו מלובש צה דקידוש, אף לא לצלה הכ"ז צ"ל מקודש לצקורה, להני הוא כפר מקודש וצמא מקידוש האשן, רק הוא בין כסדר הצקורה דיוה"כ לצביק קידושין אא. וכו' בין התאוף ביוה"כ, להני הוא כפר אהור אטבילה ראשונה, ומה צביק אצלו אש, וצ"כ צמיון אלא בין כסדר הצקורה לצביק אצלו מלובש אטבילה. והנ' הוא רק בין כסדר הצקורה לצביק אצלו מקידוש. והקיא ה"ה אנה, דכא קידוש אחתן לצלה אחר כ"ה הצקורה. ומה שייך אמר אס על

(4a)

אֲכִילֹתָ לֶחֶם חֵילֶךָ כִּי־יִסְתַּחֲוֶה כֶּן מִפֶּן הַדִּיּוֹת, וְלֹא כִפֵּן
 סִתְּוִיתָ דְבַר כֶּן שֶׁלֹּא קִיּוּם יִדּוּ וְרָאוּ לְחַיֵּית אֲחֵירָא וְעָדִי לְעִזְוֵתָּ פְסוּלָה. וְכִי הַיְיִטֵּי דְאִתְּוָא
 לְאִשְׁמֹעִיטֵי דְקִיּוּם רֵאשׁוֹן דְּכֶן בִּיהוּבְּ מַעֲרַב מַעֲרַב סִדְר הַעֲלֻזָּה דִּיהוּבְּ, וְאִכְּן (קָטָא) יִסְתַּחֲוֶה,
 לְמַדָּה שְׂמַלְהֵב רֵבִין דְקִיּוּם דְכֶפֶן הַדִּיּוֹת מַעֲרַב, עוֹד בִּין יֵשׁ דְכֶפֶן לְדוּוֹ, קִיּוּם דְכֶפֶתוֹ
 דִּיהוּבְּ, לְהוֹאֵל מַעֲרַב מַעֲרַב סִדְר לְעִזְוֵתָּ יוּהֵבְּ. וְעַד מְקַלָּה קִלְמָא אִי הֵב דְכֶפֶתוֹ לֵימָן,
 דְהוּא יִפְּיֵי אֲבִישָׁה מַעֲרַבֵיט וְאִין בְּדַר אַחֵר מַעֲרַב, וְאִכְּ גַם קִיּוּם רֵאשׁוֹן דְכֶפֶתוֹ לֹא יִזְכֵּר
 מַעֲרַב סִדְר לְעִזְוֵתָּ יוּהֵבְּ [אִתְּוֹ וְגַד מִזִּין שְׁלֵטָא חֲמוּץ דְעֵלְמָא הִיֵּה מַעֲרַב, וְאִישְׁלֵטָה קִיָּוֹ הִיא
 שְׂמַקְשִׁינָא אֲצִילָא]. וְעַד מֵלֵט דִּיאֲפֵי מְקַרְבָּה דְכֶרֶ הַמַּעֲרַב בְּלִצְוֹ מַעֲרַב כּוּ וְכֵן וְרָא דְקִיּוּם
 רֵאשׁוֹן הַמַּעֲרַב בְּלִצְוֹ כַּ הַשְּׁנָה, מַעֲרַב כּוּ בִּיהוּבְּ מַעֲרַב סִדְר הַעֲלֻזָּה דִּיהוּבְּ. אֲפֵּי לֵבֵי רֵבִין
 דְהוּא בְּמַעֲרַב כּוּ מְחֻקָּה יִפְּיֵי אֵה, וְהִינֵן דְבִאֲמֵר מִדִּין קִיּוּם דִּיהוּבְּ הוּא בְּמַעֲרַב, וְלֹא
 כֶּן מַעֲרַב בִּין קִיּוּם שֶׁל כַּ הַשְּׁנָה [וְאִישְׁלֵטָה קִיָּוֹ הִיא שְׂמַקְשִׁינָא אֲצִילָא].

ולפי מה שנתבאר דקידוש דיוהכ"פ אינו להכשירו לעבודה כקידוש דכל השנה, יש לבאר דברי התוס' בד"ה וחוקה שכתבו דאף למ"ד דחוקה
 כתיבא רק בדברים הנעשים בבגד לבן בפנים מ"מ צורך פנים כפנים, ולכאורה צ"ב דאם יעבוד בפנים בלא קידוש ידים ורגלים, הרי הוא לא
 הוכשר לעבודה, וא"כ הרי"ז חסרון בגוף העבודת פנים, ולמה הוצרכו התוס' לומר מטעם דצורך פנים כפנים, אכן לפי הנ"ל יתבאר היטב,
 דבאמת אין י' קידושין עושין חלות בידים להכשירן לעבודה ורק דהוא דין בסדר היום דבעי' י' קידושין א"כ בנוגע לעבודת פנים אין חסר אף
 בלא קידוש, ורק דמ"מ הוּו צורך פנים ומש"ה י"ל דחוקה קאי עליהו